

ОРГАНІЗАЦІЯ ПІДГОТОВКИ ПОСАДОВИХ ОСІБ ДЕРЖАВТОІНСПЕКЦІЇ ДЛЯ ЗДІЙСНЕННЯ ПОВНОВАЖЕНЬ У СПРАВАХ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ

ЖИДКОВ Дмитро Віталійович - здобувач **Донецького юридичного інституту МВС**

УДК 351.811

В предлагаемой научной статье автор затрагивает проблемы связанные с организацией подготовки должностных лиц Государственной автомобильной инспекции МВД Украины к готовности и способности их осуществлять полномочия по делам об административных правонарушениях.

Ключові слова: посадові особи; Державтоінспекція МВС України; готовність; здатність, уміння; навички; підготовка.

Розглядаючи питання щодо готовності та здатності посадової особи Державтоінспекції МВС України успішно реалізувати адміністративно-юрисдикційні повноваження при здійсненні практичної діяльності у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, слід зазначити, що вагому роль у цьому процесі відіграє така категорія їх службової діяльності, як професіоналізм.

Проблемам професіоналізму працівників органів внутрішніх справ присвячені наукові праці ряду дослідників, зокрема таких, як М.І. Анофрієв, О.М. Бандурка, В.С. Венедиктів, М.І. Інин, Р.А. Калюжний, І.Г. Кириченко, Я.Ю. Кондратьєв, О.П. Коренєв, О.Є. Малиновський, К.П. Матюхіна, О.В. Негодченко, В.І. Прокопенко, В.М. Плішкін, В.О. Соколов та інші.

Професіоналізм, як властивість працівника Державтоінспекції, та і працівників будь-яких інших сфер діяльності взагалі, тісно пов'язаний з такими категоріями як "професія" та "професіонал". У тлумачних словниках термін "професіонал" поясню-

ється як той, хто зробив яке-небудь заняття предметом своєї постійної діяльності, добрий фахівець своєї справи [1, с.665]. У свою чергу під терміном "професія" розуміють комплекс спеціальних теоретичних знань та практичних навичок, набутих людиною в результаті спеціальної підготовки та досвіду роботи в даній області [2, с.69].

Що стосується професії працівника органів внутрішніх справ, то варто звернути увагу на думку В.С. Венедиктова та М.І. Іншина, які під професією працівника органів внутрішніх справ розуміють сукупність знань, вмінь і навичок, а також його ділових, особистісно-психологічних і моральних якостей, які дозволяють останньому вміло виконувати службові функції на певних посадах в органах та підрозділах системи МВС України [3, с. 91].

У цьому контексті цілком слушною є позиція В.А. Лапшиної, яка вважає, що професіоналізм в правоохоронній діяльності можна розглядати як відповідний набір та стан розвитку системи діяльнісних, професійно-ділових, комунікативних та особистісних якостей правоохоронців, які забезпечують ефективну професійну діяльність, реалізуючись у професійній культурі та етиці. На її думку, професіоналізм працівника міліції обумовлюється якостями, що визначають його спроможність кваліфіковано виконувати свої службові обов'язки, а саме наявність професійної освіти та досвіду практичної роботи, стабільна працездатність, знання юридичних та спеціальних дисциплін, чин-

них наказів, інструкцій, інших нормативних актів, володіння оперативною і кримінологічною технікою, спеціальними технічними засобами тощо [4, с.60-67].

Окремі дослідники відзначають, що крім професійних знань, умінь, навичок великого значення при визначенні ступеня професіоналізму працівника міліції мають суто ділові якості, наприклад, організаторські здібності, тобто вміння ефективно налагоджувати свою роботу та роботу колег та підлеглих. Вагомою складовою організаторських здібностей є особливе мислення, яке передбачає приведення у відповідність вирішення професійних завдань з увагою до людини [5, с.129-135].

Також зазначається, що складовими блоку професійної компетентності працівника міліції є професійні знання, професійні вміння і навички, вміння формулювати точку зору, готовність до дій, ініціатива, оперативність мислення, працездатність та витривалість, відповідальність, самостійність, здатність до лідерства, здатність до накопичення, поновлення і творчого застосування професійного досвіду [6, с.382-387].

В цілому ж, на основі аналізу відповідних наукових праць, можна констатувати, що у вітчизняній науці більшість дослідників визначають професіоналізм працівників міліції як сукупність знань, умінь, навичок, що дозволяють виконувати відповідні професійні функції. До них відносять: належний обсяг знань та інтелектуальний рівень, тривалий термін навчання та підготовки, відповідність функцій, що виконуються, системі загально-соціальних цінностей, адекватну мотивацію, спрямовану на досягнення кінцевої мети, бажання служити людям, охороняти та захищати їх життя та власність, почуття корпоративної єдності [7, с.129].

Враховуючи наведені вище точки зору стосовно змісту професіоналізму працівника міліції чи працівника правоохоронних органів, ми можемо запропонувати власне визначення професіоналізму посадових осіб Державтоінспекції стосовно реалізації ним адміністративно-юрисдикційних повноважень, як сукупність знань, умінь, навичок та морально-психологічних якостей конкретної посадової особи Державтоінспекції, що

обумовлюють готовністю та здатністю реалізувати нею адміністративно-юрисдикційні повноваження відповідно до мети цього виду діяльності.

Що стосується морально-психологічних якостей працівників міліції, то стосовно них існує великий масив досліджень і спеціальної літератури. Варто відзначити, що вимоги до морально-психологічних якостей є практично однаковими для працівників всіх правоохоронних органів, тому окремо зупинитись на таких характеристиках посадової особи Державтоінспекції, як ввічливість, чесність, доброзичливість, сумлінність, повага до людини тощо, недоцільно.

З іншого боку основний інтерес в межах цього дослідження представляє проблема знань, умінь та навичок, необхідних посадовій особі Державтоінспекції для реалізації саме адміністративно-юрисдикційних повноважень.

Очевидно, що першим і головним в комплексі знань, якими має володіти посадова особа Державтоінспекції для реалізації адміністративно-юрисдикційних повноважень, є знання відповідних нормативно-правових актів. При цьому таке знання полягає не стільки в заучуванні на пам'ять статей відповідних нормативно-правових актів, скільки в досягненні розуміння змісту відповідних норм.

Розуміти означає осягати, сприймати розумом, чітко усвідомлювати щось, проникати в суть якогось явища, пізнавати закономірності певного процесу [8, с.775]. Саме такого рівня знань вимагають потреби адміністративно-юрисдикційної діяльності і саме в такому аспекті в подальшому ми будемо використовувати термін «знання».

Перш за все необхідно звернути увагу на знання фундаментальних положень Конституції України, які мають значення для реалізації адміністративно-юрисдикційних повноважень. При цьому можна виділити принаймні два аспекти такого знання.

По-перше, це стосується норм, які визначають принципи діяльності державних органів та їх посадових осіб, наприклад норм статей 3 та 19 Конституції України [9].

Прояви реалізації вимог ст. 3 Конституції України в діяльності посадової особи

Державтоінспекції можна пояснити, використавши запропоновану Д.М. Лук'янцем правозахисну концепцію адміністративної відповідальності. Зокрема він зазначає, що правозахисна спрямованість адміністративної відповідальності часто проявляється опосередковано, через установалення відповідальності за правопорушення, об'єктом яких виступають не самі права громадян, а інші цінності, унаслідок посягання на які створюється загроза порушення прав громадян. Так, безпосередньо не пов'язані з посяганнями на права громадян діяння, що утворюють об'єктивну сторону правопорушень на транспорті, але багато з них пов'язані із забезпеченням безпеки руху, а безпека руху, у свою чергу, є фактором забезпечення права громадян на життя і здоров'я. Іншими словами, цінність становить не сама по собі безпека руху, а те, що унаслідок її дотримання створюються умови для реалізації права людини на життя та охорону здоров'я [10, с.72].

Чинний Кодекс України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП) містить велику кількість норм, що передбачають відповідальність за порушення правил безпеки дорожнього руху, як таких, що посягають на невід'ємне право людини на життя і здоров'я.

Посадовець Державтоінспекції при реалізації ним адміністративно-юрисдикційних повноважень повинен розуміти, що він не просто притягує правопорушника до відповідальності чи сприяє цьому, але він реалізує вимоги ст. 3 Конституції України, забезпечуючи захист прав інших осіб, тобто реалізує головне завдання держави.

Другий аспект знання Конституції України посадовими особами Державтоінспекції стосується норм, на які є прямі посилання в інших нормативно-правових актах, які регламентують реалізацію адміністративно-юрисдикційних повноважень посадовими особами Державтоінспекції. Так, статтею 256 КУпАП встановлено обов'язок особи, що складає протокол про адміністративне правопорушення роз'яснити особі, що притягується до адміністративної відповідальності, її права і обов'язки, передбачені статтею 268 КУпАП. Відповідно до п. 4.1 Ін-

струкції з оформлення посадовими особами Державтоінспекції матеріалів про адміністративні порушення, що вчиняються у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху, така особа, у разі виявлення правопорушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху відповідно до ст. 255 КУпАП складає протокол про адміністративне правопорушення, копія якого під підпис вручається особі, яка притягається до адміністративної відповідальності та роз'яснює порушникові його права і обов'язки відповідно до ст. 63 Конституції України та ст. 268 КУпАП. Тобто відомчим нормативно-правовим актом, в даному випадку, встановлено обов'язок посадової особи Державтоінспекції роз'яснити особі, яка притягається до адміністративної відповідальності її права і обов'язки.

Наступним рівнем знань для посадових осіб Державтоінспекції, які обумовлюють їх здатність і можливість реалізовувати адміністративно-юрисдикційні повноваження, є знання базових законів, якими регламентуються їх адміністративно-юрисдикційні повноваження. У першу чергу до таких законів слід віднести Закон України «Про міліцію» [11], а також Кодекс України про адміністративні правопорушення [20].

При реалізації адміністративно-юрисдикційних повноважень посадовими особами Державтоінспекції слід враховувати принципи адміністративної відповідальності, які є основоположними моментами, закріпленими в Конституції України та інших законах, на яких базується порядок притягнення винних осіб до адміністративної відповідальності. До принципів адміністративної відповідальності відносяться принципи законності, доцільності, обґрунтованості, своєчасності, справедливості невідворотності покарання тощо.

Знання і розуміння змісту цих принципів, дотримання їх в процесі реалізації адміністративно-юрисдикційних повноважень працівниками ДАІ значною мірою обумовлює якість адміністративно-юрисдикційної діяльності.

Наступними рівнем знань, необхідним посадовими особами Державтоінспекції для реалізації адміністративно-юрисдикційних повноважень, є знання норм особливої час-

тини розділу II КУпАП, якими передбачені склади адміністративних правопорушень стосовно яких посадові особи Державтоінспекції реалізують свої адміністративно-юрисдикційні повноваження.

Домінуючою в науковій літературі точкою зору стосовно змісту поняття “склад адміністративного правопорушення” є така, що склад адміністративного правопорушення (проступку) – це сукупність встановлених законом об’єктивних і суб’єктивних ознак діяння, наявність яких дає можливість кваліфікувати його як адміністративне правопорушення (проступок).

Пропорушення є фактом реальної дійсності, а склад правопорушення – це логічна конструкція, правове поняття про нього, що відображає суттєві властивості реальних явищ, тобто певних анти суспільних явищ. Законодавець не створює ознак правопорушень, а лише відбирає з них суттєві, відмінні і конструює склади. Логічна конструкція закріплюється у праві і стає обов’язковою. Перелік закріплених в ній ознак – необхідна і достатня умова для кваліфікації діяння як адміністративного правопорушення. Реальне діяння тільки тоді вважається адміністративним правопорушенням, коли воно містить всі названі законом ознаки, відсутність хоча б одного з них означає відсутність складу у цілому [12, с.40].

Елементами складу адміністративного правопорушення традиційно визнаються його об’єкт, об’єктивна сторона, суб’єкт і суб’єктивна сторона.

Для встановлення ознак лише одного складу адміністративного правопорушення посадова особа Державтоінспекції повинна одночасно знати Правила дорожнього руху [13], Державні стандарти України [14], Порядок переобладнання транспортних засобів [15] та інші нормативно-правові акти, перелік яких є багатоаспектним та різноплановими.

Третім рівнем знань, що пов’язані зі знанням положень КУпАП, можна вважати знання посадовими особами Державтоінспекції процесуальних засад провадження по справах про адміністративні правопорушення.

Посадова особа Державтоінспекції при реалізації адміністративно-юрисдикційних

повноважень повинна чітко знати, які процесуальні дії їй слід вчинити і в якому порядку.

Крім безпосередньо КУпАП, посадові особи Державтоінспекції обов’язково повинні знати й низку підзаконних нормативно-правових актів, які більш детально регламентують багато питань реалізації адміністративно-юрисдикційних повноважень, уточнюючи та деталізуючи положення відповідних законів. До таких можна віднести наприклад, Постанову Кабінету Міністрів України від 14 квітня 1997 року № 341 “Про Положення про Державну автомобільну інспекцію Міністерства внутрішніх справ” [21], спільний наказ МВС України та МОЗ України № 400/666 від 09 вересня 2009 року «Про затвердження Інструкції про виявлення у водіїв транспортних засобів ознак алкогольного, наркотичного чи іншого сп’яніння або перебування під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції» [22], спільний наказ Державного казначейства України та МВС України від 28 грудня 2009 року № 546/471 “Про затвердження порядку взаємодії між органами Державного казначейства України та органами Міністерства внутрішніх справ України у процесі виконання державного та місцевих бюджетів за надходженнями від сплати адміністративних штрафів у сфері забезпечення дорожнього руху” [23], наказ МВС України від 27 березня 2009 року № 111 «Про затвердження Інструкції з питань діяльності підрозділів дорожньо-патрульної служби Державтоінспекції МВС» [24], наказ МВС України від 26 лютого 2009 року № 77 «Про затвердження Інструкції з оформлення працівниками Державтоінспекції МВС матеріалів про адміністративні порушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху» [25].

В контексті реалізації повноважень посадовими особами Державтоінспекції немало важне значення має знання Закону України “Про засади запобігання і протидії корупції” [16], а також відповідних положень про відповідальність за вчинення корупційних правопорушень.

Річ у тім, що відповідно до статті 4 вищевказаного закону посадові особи Дер-

жавтоінспекції відносяться до осіб, які є суб'єктами корупційних правопорушень.

Знання законів та інших нормативно-правових актів як складова професіоналізму посадових осіб Державтоінспекції при реалізації ним адміністративно-юрисдикційних повноважень – це володіння посадовими особами Державтоінспекції належним обсягом інформації про зміст правових норм, що визначають їх адміністративно-юрисдикційні повноваження, підстави та способи їх реалізації поєднане з адекватним розумінням змісту цих норм з урахуванням конституційних принципів верховенства права і законності.

У свою чергу розуміння змісту правових норм означає здатність посадових осіб Державтоінспекції при реалізації ним адміністративно-юрисдикційних повноважень адекватно співвідносити їх зміст з фактами, діями або подіями об'єктивної реальності.

Зазначені вище знання є необхідною базою для реалізації адміністративно-юрисдикційних повноважень. Але не менш важливим є уміння використати ці знання на практиці.

Виходячи із характеристики знань, які необхідні посадовим особам Державтоінспекції для реалізації ним адміністративно-юрисдикційних повноважень, слід виділити уміння, необхідних для реалізації таких повноважень.

Перший вид – це уміння “технологічні”, які обумовлюють здатність посадової особи Державтоінспекції здійснювати відповідні процедури, як то: складати протоколи по адміністративні правопорушення, оформлювати матеріали справи про адміністративні правопорушення, здійснювати збір доказів, застосовувати заходи забезпечення провадження у справах про адміністративні правопорушення, здійснювати розгляд відповідних справ тощо.

Другий вид – це уміння “кваліфікаційні”, які обумовлюють здатність посадової особи Державтоінспекції давати адекватну правову оцінку різноманітним юридичним фактам і, особливо, здійснювати юридичну кваліфікацію адміністративних правопорушень.

Під юридичним фактом в науковій літературі розуміється фрагмент дійсності,

який має значення для суб'єктів права, детермінований соціальними чинниками, зафіксований у тексті нормативно-правового акта як знання про спеціальні умови, за наявності яких здійснюється реалізація норми (норм) права з метою регулювання суспільних відносин [17, с.11-12].

В наукових роботах поняття адміністративно-правової кваліфікації визначається як юридична оцінка вчиненого діяння, котре має формальні ознаки адміністративного делікту, і яка полягає у співвіднесенні такого діяння з відповідною нормою адміністративного права та у юридичному закріпленні відповідного висновку [18, с.7].

Як свідчить статистика, 65% усіх дорожньо-транспортних пригод трапляється з вини водіїв механічних транспортних засобів. Щороку співробітники Державтоінспекції МВС України фіксують близько 3,5 млн. випадків порушення водіями транспортних засобів Правил дорожнього руху (ПДР). Близько 85% від цього числа становлять порушення водіями механічних засобів правил керування: перевищення встановлених обмежень швидкості руху; проїзд на заборонний сигнал світлофора або жест регулювальника; недодержання вимог дорожніх знаків та розмітки проїзної частини шляхів; порушення правил обгону і зустрічного роз'їзду, проїзду перехресть, зупинок транспортних засобів загального користування, початку руху та маневрування, проїзду оперативних транспортних засобів, зупинки і стоянки, розташування транспортних засобів на проїзній частині, руху автомагістралями, пріоритету транспортних засобів загального користування, користування зовнішніми освітлювальними приладами та попереджувальними сигналами, буксирування, перевезення людей, руху тротуарами чи пішохідними доріжками та правил проїзду пішохідних переходів.

Викладене свідчить про першочергову важливість своєчасного виявлення та безпомилкової адміністративно-правової кваліфікації випадків порушень водіями транспортних засобів правил керування. Аналіз адміністративної практики підрозділів Державтоінспекції показав, що питання кваліфікації залишаються одним з найбільш

уразливих місць в їх роботі. За наявними даними близько 90% від загальної кількості підтверджених скарг на неправомірні дії співробітників ДАІ становлять скарги на необґрунтовану кваліфікацію порушень водіями правил керування. Більше 40% проанкетованих працівників Державтоінспекції вказали на труднощі, пов'язані з кваліфікацією випадків порушень водіями механічних транспортних засобів правил керування, як на серйозну проблему ведення нагляду за дорожнім рухом [18, с.1].

Г.К. Голубєва вказує на велику кількість помилок при кваліфікації порушень правил користування ременями безпеки працівниками Державтоінспекції. Досить часто за ч. 3 ст. 121 КУпАП кваліфікуються випадки відсутності у транспортних засобах ременів безпеки або ж їх несправності. Зокрема, вона підкреслює, що п.п. 31.4.7. “ж” і “з” Правил дорожнього руху однозначно відносять відсутність ременів безпеки (у випадках, коли вони передбачені конструкцією транспортного засобу), а рівно й їх непридатний для використання стан, до технічних несправностей та умов, з якими подальша експлуатація транспортних засобів забороняється. Відтак, означене порушення Правил дорожнього руху має кваліфікуватися за ч. 2 ст. 121 КУпАП. За даними, отриманими Г.К. Голубєвою, кожен п'ятий з проанкетованих посадових осіб Державтоінспекції помилково кваліфікує випадки керування автомобілем, на якому відсутні або знаходяться у непридатному стані ремені безпеки, за ч. 3 ст. 121 КУпАП; кожний восьмий – за ч. 2 ст. 122 КУпАП [19, с.12].

Все це свідчить про надзвичайну важливість для посадових осіб Державтоінспекції умінь зробити правильну адміністративно-правову кваліфікацію.

Третій вид умінь посадових осіб Державтоінспекції необхідний для реалізації ним адміністративно-юрисдикційних повноважень, це умінь комунікативні. Комунікативні умінь обумовлюють здатність посадової особи Державтоінспекції при реалізації адміністративно-юрисдикційних повноважень встановлювати контакт з людьми і через спілкування з ними отримувати інформацію, необхідну для правильної квалі-

фікації відповідних адміністративних правопорушень.

Комунікативні умінь мають велике значення для отримання належних доказів у справі про адміністративне правопорушення. У першу чергу комунікативні умінь реалізуються у спілкуванні з особою, що вчинила правопорушення, свідками та потерпілими. Ці умінь включають в себе умінь викликати довіру, уникати конфліктних ситуацій, а в разі їх виникнення – грамотно локалізувати і не допускати розвитку, умінь правильно ставити запитання, коректно пояснити особі наслідки ухилення від дачі пояснень, а у разі правомірної відмови від дачі пояснень – умінь переконати особу у необхідності надання відповідних пояснень тощо.

Як видно із вищенаведеного, реалізація посадовими особами Державтоінспекції адміністративно-юрисдикційних повноважень обумовлюється наявністю у них комплексу відповідних знань, умінь та навичок. Але, якщо навички набуваються безпосередньо у процесі практичної діяльності, то знання та умінь мають бути набутими до моменту допуску до практичної діяльності. З огляду на це, уявляється правильним стверджувати, що кожна посадова особа перед тим як бути допущеною до практичної діяльності з реалізації адміністративно-юрисдикційних повноважень, повинна пройти відповідне навчання та оцінку наявних у неї знань, умінь та навичок у відповідних спеціалізованих навчальних закладах МВС України.

Література

1. Тлумачний словник української мови: Понад 125000 статей (близько 40000 слів) / За ред. д-ра філологічних наук, проф. В.С. Калашника. – Х., 2003. – 420 с.
2. Термінологічний словник з управління персоналом органів внутрішніх справ України / Укладач Н.П. Мапохіна; за заг. ред. проф. О.М.Бандурки. – Харків: Ун-т внутр. справ, 2000. – 120 с.
3. Венедиктов В.С. Статус працівників органів внутрішніх справ України як державних службовців / В.С.Венедиктов, М.І. Іншин : Наук.-практ. посібник. – Х., 2003. – 188 с.
4. Лапшина В.А. До питання про сутність феномена професіоналізму правоохоронця / В.А. Лапшина // Становлення, розвиток відомчої освіти та науки, основні напрямки удосконален-

АНОТАЦІЯ

В пропонуваній науковій статті автор торкається проблеми пов'язаної з організацією підготовки посадових осіб Державної автомобільної інспекції МВС України до готовності та здатності їх здійснювати повноваження по справах про адміністративні правопорушення.

SUMMARY

The proposed scientific article, the author addresses the problems associated with the training of officers of the State automobile Inspectorate, the Ministry of Internal Affairs of Ukraine for their willingness and ability to exercise authority in cases of administrative offences.

ня підготовки кадрів органів внутрішніх справ України: Матеріали науково-практичної конференції – Харків: Університет внутрішніх справ, 2000. – 108 с.

5. Гребенюк Г.Є. Моральна культура працівників органів внутрішніх справ як чинник професіоналізму у правоохоронній діяльності / Г.Є. Гребенюк // Науковий вісник Луганської академії внутрішніх справ МВС імені 10-річчя незалежності України. Спеціальний випуск. Ч/5. – С.129–135.

6. Шестаков С.В. Адміністративно-правовий статус працівника міліції: автореф. дис. канд. юр. наук, 12.00.07 ... / С. В. Шестаков . – Національний університет внутрішніх справ України. – 2009. – 18 с.

7. Бандурка О.М. Партнерські взаємовідносини між населенням і міліцією / Бандурка О.М., та інші: Підр/, Х., 2003. – 346 с.

8. Сучасний тлумачний словник української мови: 65 000 слів / За заг. ред. д. ф. н., проф. В.В. Дубчинського.-Х.: ВД «ШКОЛА»Ю 2006.-1008 с.

9. Конституція України // Відомості Верховної Ради України, – 1996. № 34, – ст. 141.

10. Лук'янець Д.М. Адміністративно – деліктні відносини в Україні: теорія та практика правового регулювання: Монографія / Д.М. Лук'янець.– Суми: ВТД “Університетська книга”, 2006.– 367 с.

11. Закону України «Про міліцію» // Відомості Верховної Ради України. – 1991.- № 4-ст.- 20

12. Ляхович У.І. Адміністративна відповідальність:навч. посіб. для студ. вищ. навч. закладів / У. І. Ляхович.–Івано-Франківськ: Видавництво Прикарпатського національного університету ім. В/ Стефаника, 2010. – 170 с.

13. Правила дорожнього руху : затверджені постановою Кабінету Міністрів України від 10 жовтня 2001 р. № 1306 // Офіційний вісник України.

14. Державний стандарт України 3961-2000 «Аптечка медична, автомобільна».

15. Порядок переобладнання транспортних засобів: затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 21.07.2010 №607 // Офіційний вісник України. – 2010. – № 55. – Ст. 1855.

16. Про засади запобігання і протидії корупції Закон України 7.04.2011 р. № 3206 IV // Відо-

мості Верховної Ради України. – 2011. – № 40. – Ст. 404.

17. Завальний А.М. Юридичні факти в сфері здійснення правоохоронної діяльності: автореф. дис. к. ю. н, 12.00.07 / А.М. Завальний. -Національний університет внутрішніх справ України. -2007. -20 с.

18. Гуржій Т.О. Адміністративно-правова кваліфікація порушень водіями механічних транспортних засобів правил керування: автореф. дис. канд.юр. наук, 12.00.07 ... / Т.О. Гуржій. – Національна академія внутрішніх справ України. -2004. – 20с.

19. Голубєва Г.К. Адміністративно-правова кваліфікація порушень водіями правил експлуатації автотранспортних засобів: автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Г. К. Голубєва. – Національний університет державної податкової служби України. -2008. – 21с.

20. Кодекс України про адміністративні правопорушення.

21. Постанова Кабінету Міністрів України від 14 квітня 1997 року № 341 “Про Положення про Державну автомобільну інспекцію Міністерства внутрішніх справ”.

22. Спільний наказ МВС України та МОЗ України № 400/666 від 09 вересня 2009 року «Про затвердження Інструкції про виявлення у водіїв транспортних засобів ознак алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або перебування під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції»

23. Спільний наказ Державного казначейства України та МВС України від 28 грудня 2009 року № 546/471 “Про затвердження порядку взаємодії між органами Державного казначейства України та органами Міністерства внутрішніх справ України у процесі виконання державного та місцевих бюджетів за надходженнями від сплати адміністративних штрафів у сфері забезпечення дорожнього руху”.

24. Наказ МВС України від 27 березня 2009 року № 111 «Про затвердження Інструкції з питань діяльності підрозділів дорожньо-патрульної служби Державтоінспекції МВС».

25. Наказ МВС України від 26 лютого 2009 року № 77 «Про затвердження Інструкції з оформлення працівниками Державтоінспекції МВС матеріалів про адміністративні порушення у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху».